

Katja en ik

Blik op oneindig

TEKST ESTER VAN DEN BERG FOTOGRAFIE WOUTER KEURIS

Katja is zo'n dame die altijd wel iets meemaakt. Ze deelt haar belevenissen met Ester; daar zijn ze tenslotte vriendinnen voor. In LOS kun je meegenieten.

"Pfff. Even stoppen, hoor", kreunt mijn vriendin Katja. Ik raak lichtelijk geïrriteerd. "Nee, kom op nou! Doorzetten!", gil ik terug. Tevergeefs. Ik merk dat Katja haar tempo al verlaagd. Ik houd mijn hardlooppas in tot ik stilsta en draai me om. "Tjonge, we hebben er misschien net de helft op zitten, Kat." In haar splinternieuwe hardloopoutfit en peperdure sportschoenen staat mijn vriendin als een oud paard naar adem te happen. "Ik kan écht niet meer...", hinnikt ze. "Tuurlijk wel, gewoon je ene voet voor de andere zetten en blik op oneindig", snauw ik terwijl ik mijn pas weer versnel. Ik wuif nog even achter me. "Ik zie je straks wel weer."

Terwijl ik ons geplande trainingsrondje langs de Vliet vervolg, vervloek ik het gebrek aan doorzettingsvermogen van mijn vriendin. Een tijdje terug kwam ze zelf met het voorstel om dit jaar met me mee te lopen tijdens Leiden Marathon. Enigszins argwanend had ik een wenkbrauw opgetrokken, maar haar enthousiasme had me snel overtuigd: ze ging het doen. Na een middagje shoppen voor de juiste kleding en het juiste schoeisel was vanochtend D-day aangebroken; onze training ging beginnen. Maar ja, hoe vaak had ik al niet een middagje gewinkeld met Kat, op zoek naar geschikte kleding voor tennis, Zumba, wielrennen, zwemmen en weet ik wat al niet meer? Het hing allemaal zo goed als ongebruikt in haar kast.

Ik kijk op mijn stopwatch en besluit dat het genoeg is voor vandaag. Na het rek- en strekwerk, laat ik me zakken op een bankje langs het water. Ik draai mijn gezicht naar de zon en sluit mijn ogen. "Hé, wat is dat nou?! Gaan we al zitten, luiwammes!" Ik schrik op. Met mijn hand boven mijn ogen kijk ik tegen de zon in naar de richting van waar het geroep vandaan komt. Het is Katja, die met een knalrood hoofd en gutschend van het zweet langs mijn bankje snelt. "Kom op, lopen!"

Als een springveer kom ik overeind en hobbel achter mijn vriendin aan. "Watskeburt? Had je toch nog reserves?" Snuivend schudt ze haar hoofd om vervolgens haar hoofd een knikje naar voren te geven. Een meter of 10 voor ons uit loopt een gespierde man in een strak oranje shirt. Zijn halflange haar danst mee op zijn loopritme. Ik schiet in de lach bij de gedachte dat haar opspelende hormonen haar tot deze grootse prestatie hebben gebracht. "Knap hoor", zeg ik. "Welnee", blijft Kat bescheiden. "Gewoon mijn ene voet voor de andere zetten en blik op... eh... oneindig."